

Arrest

nr. 104 866 van 12 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 december 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 30 november 2012 een asielaanvraag in.

Op 20 december 2012 is verzoekende partij gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 december 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“B., D.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 30/11/2012

Overdracht CGVS: 18/12/2012

U werd gehoord op-het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen .en de Staatlozen {CGVS} op 20 december 2012 van 9u25 tot 10u45, bijgestaan door een tolk die het Romani machtig is. Uw advocaat, meester De Vries, was gedurende heel het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren op (...) 1987 in Skopje. U bent Macedonisch staatsburger. U bent gehuwd met A.B. (O.V...). Samen hebben jullie een dochter van twee jaar. Jullie woonden in een huurwoning in Skopje. Eerder hebben jullie bij uw vader en bij de grootvader van uw vrouw gewoond.

U verklaart dat u psychische problemen hebt, waardoor u niet zou kunnen werken. U was in Macedonië in behandeling voor uw problemen.

U verklaart verder dat u vaak uitgescholden werd omwille van uw Roma-afkomst door etnische Albanezen. Een keer bent u op de vuist gegaan met vijf of zes Albanezen. U hebt dit niet gemeld aan de politie.

U maakt zich zorgen over uw financiële toestand omdat u niet in staat bent te werken. U maakt zich eveneens zorgen over het feit dat u geen eigen huis hebt. Uw vrouw verklaart het moeilijk te vinden om de enige kostwinner te zijn.

Eind november 2012 verliet u Macedonië samen met uw vrouw en uw dochter. Na een reis van twee dagen kwam u op 28 november 2012 aan in België. Twee dagen later vroeg u asiel aan.

U en uw echtgenote leggen de volgende documenten neer om jullie asielaanvraag te ondersteunen: uw Macedonisch paspoort, afgegeven op 2 november 2012, het paspoort van uw dochter, eveneens afgegeven op 2 november; en het paspoort van uw vrouw, afgegeven op 28 november 2011, de identiteitskaart van uw echtgenote, afgegeven op 11 juli 2011, de geboorteakte van uw echtgenote, afgegeven op 24 november 2009, jullie huwelijksakte, afgegeven op 5 september 2012, een document over uw naamsverandering, afgegeven op 15 november 2012, drie pagina's Belgische medische attesten op uw naam, afgegeven op 5 en 6 december 2012, een Duits medisch attest op uw naam, afgegeven op 6 december 2005, zes pagina's Macedonische medische attesten op uw naam, waarvan twee afgegeven op 8 juli 2012, één ongedateerd, één afgegeven op 18 april 2012 en één op 16 oktober 2012, en één Macedonisch medisch attest op naam van uw dochter, afgegeven op 16 april 2012.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van .de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hein betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de. asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd onder meer Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Hierbij moet gewezen worden op de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet

inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden :en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,. ... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingen rechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. :

Wat betreft het feit dat u uitgescholden en: uitgelachen werd omwille van uw Roma-afkomst, en wat betreft het feit dat u één keer op de vuist ging met enkele Albanese, waarbij u zelf aangeeft dat het niet zo erg was (CGVS 12/22169 p. 8-9), moet worden vastgesteld dat deze problemen niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen worden beschouwd. Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien haalt u geen feiten of elementen heeft aan waaruit zou blijken dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. U hebt geen enkele poging gedaan om deze bescherming in te roepen (CGVS 12/22169 p. 8-9).

Uit de informatie die aanwezig is op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Verder haalt u aan dat u vanuit Macedonië naar België bent gekomen om u te laten behandelen voor uw

ziekte, Hierover moet opgemerkt worden dat dit een medisch probleem is. Dit door u ingeroepen medische probleem, dat u staaft met attesten, houdt echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Bovendien hebt niet aangetoond in Macedonië omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève geen afdoende behandeling voor de door u aangehaalde problematiek te kunnen krijgen. U verklaart immers dat u bij verschillende dokters in behandeling was, dat zij de medicatie aanpasten als u verklaarde dat u niet tevreden was over de behandeling, dat zij u onderzochten als u hen betaalde, en dat u medicijnen kon kopen met het geld dat uw vrouw verdiende en van uw uitkering (CGVS 12/22169 p. 6-7 en CGVS 12/22169B p. 3). U moet voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft uw bekommernis om het feit dat u geen eigen huis hebt, en de zorgen van uw vrouw als enige kostwinner, moet gesteld worden dat dit economische problemen zijn die evenmin gekoppeld kunnen worden aan de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uw situatie geeft evenmin aanleiding tot een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie een woning konden huren, de dokters en medicijnen voor uw behandeling konden betalen en hiervoor hulp kregen van de Macedonische overheid (CGVS 12/221,69 p. 4./5,7).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt immers enkel attesten neer die uw identiteit, herkomst, burgerlijke staat en gezondheidssituatie en die van uw gezinsleden ondersteunen. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door Albanezen en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en geslagen werd.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor de Albanezen die hem viseren omwille van zijn afkomst en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Macedonië zijn er nog steeds veel problemen voor de Rom zigeuners en tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing. Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het CGVS op basis van het feit dat Macedonië een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoeker omwille van zijn afkomst.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie.

Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de Albanezen.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht heeft

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

3.2 In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 21.12.2012 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

het CGVS vermoedt bepaalde feitelikheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegrond vrees voor zijn leven heeft.

het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De bijgebrachte elementen ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 21.12.2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 21.12.2012 van het CGVS te vernietigen.”

3.3 Gelet op de samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden zij samen behandeld.

Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de “regels van behoorlijk bestuur”, gaat de Raad er, gelet op het ondersteunend betoog van verzoekende partij, van uit dat zij de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het gegeven dat een motivering van een beslissing eventueel kort is, houdt niet in dat deze niet afdoende is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de beslissing van de verwerende partij *“volledig op onjuiste motieven gesteund is”* en *“onjuist en onvoldoende gemotiveerd (is) door middel van niet-bewezen veronderstellingen”*, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij herinnert in de bestreden beslissing aan het opzet van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en specificeert: *“Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.”*

De bewijslast inzake een gegronde vrees voor vervolging ligt bij verzoekende partij en het is niet aan de verwerende partij om te bewijzen dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig opwerpen: *“Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.”*

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt immers enkel attesten neer die uw identiteit, herkomst, burgerlijke staat en gezondheidssituatie en die van uw gezinsleden ondersteunen. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie..”* De Raad dient vast te stellen dat verzoekende partij niets *in concreto* inbrengt tegen voormelde overwegingen van de bestreden beslissing aangaande de door haar aangebrachte documenten.

Verzoekende partij betwist dat het veilig is in haar land van herkomst en meent dat zij met haar asielrelaas voldoende haar vrees voor haar leven heeft aangetoond en aldus in aanmerking komt voor bescherming tegen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens dat zij in aanmerking komt voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus. Met dit betoog kan zij evenwel de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekende partij laat na in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing en te concretiseren waarom zij niet deugen of op welk vlak verwerende partij bijkomend onderzoek had dienen te verrichten. Verzoekende partij brengt met name niets *in concreto* in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing: *“Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien haalt u geen feiten of elementen heeft aan waaruit zou blijken dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. U hebt geen enkele poging gedaan om deze bescherming in te roepen (CGVS 12/22169 p. 8-9).”*, die steun vindt in het administratief dossier. Voorts mist een deel van verzoekende partij haar betoog feitelijke grondslag. Zo kan niet in de bestreden beslissing gelezen worden: *“In Macedonië zijn er nog steeds veel problemen voor de Rom zigeuners en tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing”* noch *“Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is”*

en al evenmin “het verhaal van verzoeker [is] bedrieglijk of “het volledige verhaal en haar vluchtmotieven [...] zijn bedrieglijk”. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de bestreden beslissing getroffen heeft “omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen” of omdat “er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker”. Met haar afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.4 In het derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

De Albanesezen zijn immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst.

Ook de Macedonische autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de Albanesezen die verzoeker nog steeds zoeken.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is”.

3.5 Het derde middel van verzoekende partij is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake non-discriminatie, *in casu* in combinatie met artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoekende partij vreest voor haar leven bij terugkeer naar haar land van herkomst en is van oordeel dat het risico reëel is dat zij dan het slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen en herhaalt in dit verband haar asielmotieven maar te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekende partij de door de verwerende partij gedane afwegingen in de bestreden beslissing niet kan ombuigen door haar betoog te beperken tot de loutere bewering dat zij, gelet op de elementen dit haar situatie kenmerken, terecht vreest voor haar leven en voor een onmenselijke behandeling. Evenmin kan zij door louter te poneren dat de Macedonische autoriteiten haar onvoldoende kunnen beschermen tegen de problemen die zij ondervindt in haar thuisland, de motivering in de bestreden beslissing onderuit halen aangaande de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij de Macedonische autoriteiten in het algemeen en de Macedonische politie in het bijzonder. Ten slotte blijkt uit niets dat verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen heeft, laat staan dat zij het voorwerp zou uitmaken van een gedwongen terugkeer.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.6 In het vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Macedonië.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Macedonië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoeker is tevens ernstig ziek en zal een aanvraag tot regularisatie indienen.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.7 De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM berust op niets meer dan een bloot betoog van verzoekende partij over wat er haar allemaal te wachten staat bij een terugkeer naar haar land van herkomst en berust op een herhaling van haar asielmotieven. Te dezen kan worden verwezen naar de bespreking van het voorgaande middel. Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoonde dat zij hier een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij beperkt zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat zij hier in België inmiddels een band heeft opgebouwd, dat zij zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en dat zij hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Met deze algemene, allerm minst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen toont zij echter geenszins *in concreto* aan dat zij in België een privé- en/of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoekende partij voorts laat gelden dat het voor haar “*quasi onmogelijk*” is “*om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden*”, merkt de Raad op dat dit andermaal niet meer is dan een bloot betoog.

Alleszins is het zo dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekende partij toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten een familieleven in haar land van herkomst te leiden of verder te zetten. Het verzoekschrift noch het administratief dossier bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is van een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij die *in se* bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar zij tevergeefs een asielaanvraag heeft ingediend en slechts sedert 2012 verblijft en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

Waar verzoekende partij ten slotte stelt dat zij een aanvraag tot regularisatie zal indienen op grond van haar medische situatie, kan dit betoog de motivering van de bestreden beslissing evenmin onderuit halen.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.8 In het vijfde middel voert verzoekende partij "*Humanitaire gronden*" aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd. Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands en Frans. Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan "*humanitaire gronden*" (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN